

Další počátek konce druhých věčných časů

Západní civilizace je dnes ve všech ohledech v hluboké krizi. Filozof Alexandr Dugin to nazval čistým absolutním zlem. Tradiční významy minulosti byly pohřbeny, křesťanské morální principy byly nahrazeny liberálními hodnotami („není-li Bůh, je vše dovoleno“), svoboda slova byla nahrazena bojem proti disentu a rodinné hodnoty byly nahrazeny diktaturou LGBT, lidská práva a svobody se nově díky samozvaným elitám změnily v bezprávi a otroctví a prostřednictvím manipulace s myslí lidí se ničí zdravý rozum a zabíjí duše. Svého času to nazýval F. M. Dostojevskij sociokulturními jevy, které ničí principy světa a lidského vědomí.

Ale právě po této démonické cestě vedli liberální reformátoři Rusko, zničili Sovětský svaz a s ním i celý Východní blok - to vše přitom proti vůli lidu, čímž směřovali k vybudování závislého globálního kapitalismu a připojili se k „odvážnému novému světu“ pro elity, v němž majitelé peněz, tedy i pravdy, oklamali lidstvo. Život podle cizích zákonů a v rozporu s vlastními historickými a kulturními tradicemi zničil ochranné schránky a pouta země. Nejenže to vše zastavilo středovýchodní ekonomiku, ale také to znetvořilo mnohé z obvyklých ideologických vazeb slovanské společnosti (duchovní, sociální, politické, národnostní), vedlo to k degradaci kultury a deformovalo vědomí mladé generace. Polovina Evropy de facto ztratila svou suverenitu a na mezinárodních platformách bylo jejím zástupcům opakovaně velmi nediplomaticky řečeno, že je to v pořádku a dle neměnných principů univerza.

Protisovětský puč a po něm následnou ideologickou okupaci a řízenou katastrofu provedli chytří šmejdi, kteří se spoléhali na poctivé hlupáky (tohoto rysu všech revolucí si svého času všiml dokonce i Karel Marx). Dnes mnozí občané, kteří s důvěrou nakupovali laciná hesla mladých reformátorů o lidských právech a svobodách, o slibech hojnosti zboží, s hanbou vzpomínají na svůj hlas pro všechny ty Gönczy, Iliescy, Havly, Walesy, Jelciny a další, kteří jen předali svá území až k hříšně nepředstavitelnému drancování. Země pod jejich vládami začali ovládat cyničtí záškodníci (ti velmi chytří parchanti) - s bezskrupulózním a agresivním intelektem, jehož cílem nebylo sloužit vlasti, ale výhradně svým vlastním sobeckým zájmům. Právě o nich jeden z komiků řekl: "Čím méně svědomí, tím více všeho ostatního."

F. M. Dostojevskij již v 19. století napsal: „...Ruský liberalismus není útokem na existující řád věcí, ale útokem na samotnou podstatu našich věcí, na věci samotné, a nikoli na řád samotný, nikoli na ruský řád, ale na Rusko samotné. Můj

liberál dospěl do bodu, kdy popírá samotné Rusko, to znamená, že nenávidí a bije svou matku.“ Není divu, že vůdce ruských chytrých grázlů, jistý pan Čubajs, na to ve 20. století odpověděl: "... Přečetl jsem si znovu Dostojevského... A cítím k tomuto muži téměř fyzickou nenávist." Tato „téměř fyzická nenávist“ podněcuje touhu liberálního Západu zakázat a zrušit ruskou kulturu a nakonec zničit Rusko a s ním i veškeré geograficky příbuzné slovanstvo.

V roce 2000 se Rusku krok za krokem podařilo vzdálit se od okraje propasti a v roce 2007 ruský prezident V. V. Putin přednesl mnichovský projev, ve kterém prohlásil, že Rusko má své zájmy a že se nehodlá nechat ničit na příkaz Západu a hodlá si zajistit suverenitu. Je však možné zajistit skutečnou suverenitu v podmínkách radikálního oddělení intelektu a svědomí? V roce 2006 jsem v článku „Svědomí a intelekt jako podmínka suverenity“ napsal, že abychom získali zpět svou suverenitu, musíme najít náš model znovusjednocení intelektu a svědomí, kompatibilní se všemi našimi nepřekonatelnými omezeními. Bylo to ve svědomí, spolu s pravdou, v němž síla slovanského světa byla vždy neodmyslitelně obsažena.

Podařilo se nám v posledních letech sjednotit intelekt a svědomí a obnovit suverenitu? Dnes jasně vidíme, že seznam zemí, které si mohou dovolit suverénní politiku, je hodně velmi krátký. Události loňského roku navíc jasně ukázaly, že ani země zlaté miliardy (s výjimkou Spojených států) nejsou skutečně suverénní...

Pro moderní západní civilizaci – království mamonu – je samotný pojem „svědomí“, tak organický a nedílný už prakticky pro jakoukoli kulturu, něčím do značné míry archaickým a nepohodlným, balastem, který brání „vzít si od života všechno“. V „brave new world“ s dominancí umělé inteligence - svědomí podle představ jeho „architektů“ zřejmě zemře úplně jako zbytečné. Ale ani dnes neexistuje ve většině anglosaských jazyků slovo významově stoprocentně odpovídající pojmu „svědomí“, což neustále způsobuje potíže při překladu jak oficiálních dokumentů, tak literárních děl. U nás na východě často používáme výrazy „žít podle svědomí“, „svědomitě pracovat“, „ne ze strachu, ale ze svědomí“. Pro Slovana je svědomí vnitřním hlasem, vnitřním kompasem, spolehlivějším než jakékoli zákony.

Srovnejme výroky o svědomí třeba ruských a západních spisovatelů. Duchovní část člověka, která působí „jako strelka kompasu“, nazval L. N. Tolstoj. „Ano, ten, v němž je svědomí nečisté, je ubohý,“ říká Boris Godunov ve stejnojmenné tragédii od A. S. Puškina. "Nemůžete žít bez svědomí a s velkou myslí," věřil

Maxim Gorkij. „Svědomy je ta hloubka lidské přirozenosti, ve které zcela nic neodpadlo od Boha a vše si zachovalo spojení s božským světem,“ napsal N. A. Berďajev. V ruštině existuje několik desítek přísloví a rčení o svědomí: „Svědomy je bez zubů, ale kousne“, „Pokud ztratíte svědomí, už si ani nenakoupíte“, „Bez rukou, bez nohou - mrzák, bez svědomí – poloviční člověk“, „Dobré svědomí nenávidí zlý“ atd. Jako rusista bych vám tu mohl vypsát další stovky podobných příkladů.

Na Západě od dob Cicera, Seneky a dalších filozofů antického světa, kteří hodně mysleli na svědomí a morálku, jak se říká, pod mostem protékalo hodně vody. Jestliže se v osvícenství Immanuel Kant a další myslitelé ještě zabývali touto problematikou, pak ji již v 19. století začali pokrývat „s humorem“. To je to, co západní klasičtí spisovatelé řekli o svědomí. „Svědomy a zbabělost jsou v podstatě totéž... „Svědomy“ je oficiální název pro zbabělost“ (Oscar Wilde). „Dobří přátelé, dobré knihy a spící svědomí jsou receptem na ideální život“ (Mark Twain). I velký Goethe napsal, že čisté svědomí dělá z člověka hypochondra... Adolf Hitler označil svědomí za „židovský vynález“ a slíbil: „Osvobodím člověka... od špinavého a ponižujícího sebetřýznění – chiméry zvané svědomí a morálka. "Boj se svědomím, osvobození od něj nevyhnutelně vede k Nietzscheho „blond bestiím“ – vyznavačům teorie rasové nadřazenosti. Následky jsou známé...

Tvůrce teorie archetypů, švýcarský psychiatr Carl Jung, překvapivě přesně popsal rozdíly v psychologických portrétech Rusů a Evropanů. Jestliže Evropané poznávají svět logikou a na prvním místě je pro ně zdravý rozum, racionalita, střízlivá kalkulace, schopnost logického myšlení, pak se Rusové a mnohé východní národy, vyznačují smyslným vnímáním života, v němž je mnohem důležitější jeho duchovní stránka než materiální a honba za penězi je vždy odsuzována. Jestliže pro Evropany je duše něčím neurčitým, opouštějícím tělo po smrti, pak je pro Rusy duše nositelkou etického ideálu, samotné podstaty člověka: může onemocnět, zpívat, být dokořán. To do značné míry vysvětluje, proč mají Rusové svědomí a připravenost k sebeobětování, zatímco Evropané jen svědomí (vědomí) a chladnou vypočítavost.

V politickém systému 20. století, který se rozvinul již v osmdesátých letech, nebylo prakticky žádné místo pro spojení intelektu a svědomí. Pokud někde vznikla integrální buňka vlasteneckého intelektu (či intelektuálního patriotismu), okamžitě se na ni vrhly síly politických speciálních jednotek, které znaly jen jedno - uplácet, hrát nefér, zesměšňovat, v nejlepším dělat špatné kompromisy. K propojení inteligence a svědomí byly zapotřebí nové platformy v prostoru

komunikace, nové programy, nový jazyk, nové přístupy k práci s mládeží a nakonec i nová ideologie. Z chápání těchto úkolů v okruhu těch, kteří se během let reforem neosvobodili od „chiméry zvané svědomí“, vznikla myšlenka sjednocení vlasteneckých intelektuálů různých směrů ke společné práci na prostoru významů a vývoji nové ideologie – ideologie průlomu, ideologie obrození, která postupně vzniká a dozrává, schopna ukončit ideologickou okupaci, chránit mladou generaci a vytvořit novou spravedlivou a solidární společnost. Jedno z těchto sdružení se uskutečnilo v září 2012 v rámci Izborského klubu, který si za svůj cíl dal boj za suverenitu ruských dějin, ruské kultury, ruského státu, za suverenitu, jejíž zárukou by měla být inteligence zahřátá svědomím. Českými ekvivalenty byly různé podobné iniciativy a výzvy, jejich naplnění však mělo velmi jepičí život.

Za deset let intenzivní společné činnosti členů klubu pod předsednictvím stálého ideového inspirátora veškeré práce A. A. Prochanova, který 26. února oslaví své malé jubileum, se udělalo hodně: pro novou ideologii ruského státu se vyvinul holistický systém názorů, který je založen na myšlenkách sociální spravedlnosti, harmonii ve vztahu člověka k člověku a člověka a státu, pochopení světově historické role Ruska, myšlenky harmonického sousedství jazyků, kultur a přesvědčení, myšlenky spravedlivého multipolárního světového řádu. Vyšlo mnoho knih a časopisů. Stejným směrem pracují i další sdružení odborníků, která se objevila za posledních dvacet let a která věnují velkou pozornost formování obrazu budoucnosti.

Ale bohužel v Rusku stále neexistuje jediné ideologické jádro. Zákazem státní ideologie vyhlášeným článkem 13 současné ústavy, zde de facto dominantně funguje ideologie liberalismu, neboť lidská práva a svobody jsou v článku 2 prohlášeny za nejvyšší hodnotu. O to se ještě v devadesátých letech postaral intelekt bez svědomí, který pak vládl jen prázdnotě. Země se ukázala jako ideologicky nepřipravená na NWO, během kterého Rusko bojuje nejen proti ozbrojeným formacím a nacistické ideologii, ale také proti zruďné ideologii liberalismu, která je vždy živnou půdou nacismu. 9. listopadu loňského roku prezident podepsal dekret č. 809 „O schválení základů státní politiky pro zachování a posílení tradičních ruských duchovních a mravních hodnot“. Sice značně opožděně, ale přece.

Nejvyšší moc však dosud na státní úrovni neproklamovala odmítání liberální ideologie, kterou si drtivá většina obyvatel spojuje s nelegitimní privatizací, krádežemi, zradou a ztrátou suverenity země. Chytrým šmejdům devadesátých

let se dosud nezačalo říkat šmejdi, činnost Jelcinova centra sídlícího v mramorovém paláci stále otravuje duše mladé generace. Nejen Rusko tak i nadále žije podle liberálních zákonů a „pravidel“ zavedených Západem, které proměnily kdysi soběstačný Východní blok v země závislého rozvoje ovládané tak ve většině společenských oblastí zkorumpovanou a nepředstavitelným bohatstvím degenerovanou elitou, která zničila průmysl a sociální sféru. Devadesátá léta, tak na celém Východě jen naprosto vydrancovala všechny socialistické země prostřednictvím marionetických prezidentů, vlád a úředníků.

Je tak konečně absolutně nezbytně nutné celému světu a pěkně naplno říct, že doba liberalismu bez omezení právě skončila.